

Hoofdstuk 1

Sir James Almont, gouverneur van Jamaica in naam van Zijne Koninklijke Hoogheid Karel II, was doorgaans vroeg uit de veren. Dit was deels de neiging van een ouder worden- de weduwnaar, deels het gevolg van een rusteloze slaap door de jicht die hem kwelde, en deels een aanpassing aan het klimaat van de kolonie Jamaica, waar het al kort na zonsopgang warm en vochtig werd.

Op de ochtend van 7 september 1665 volgde hij zijn gebruikelijke routine; nadat hij in zijn vertrekken op de tweede verdieping van de gouverneurswoning was ontwaakt, liep hij direct naar het raam om het weer en de komende dag in ogenschouw te nemen. De gouverneurswoning was een indrukwekkend bakstenen gebouw met een dak van rode pannen. Het was tevens het enige gebouw van twee verdiepingen in Port Royal, en de gouverneur had een voortreffelijk uitzicht over de stad. Hij kon zien hoe in de straten onder hem de lantaarnopstekers hun ronde deden en de straatlantaarns van de voorbije nacht doofden. In Ridge Street verzamelde de ochtendpatrouille van garnizoenssoldaten de dronkaards en lijkens die in de modder waren blijven liggen. Recht onder zijn raam ratelde de eerste van de platte, door een paard voortgetrokken waterkarren voorbij, die vaten vers drinkwater aanvoerden uit Rio Co-

bra, een paar mijl verderop. Verder was Port Royal stil; de stad genoot van het korte moment tussen het tijdstip waarop de laatste nachtelijke boemelaars beneveld in elkaar waren gezakt, en het begin van de ochtendlijke bedrijvigheid van de handel in het havenkwartier.

Toen hij zijn blik van de benauwde, smalle straten van de stad afwendde naar de haven zag hij het deinende mastenbos, de honderden schepen in alle soorten en maten die in de haven voor anker lagen en aan de kades lagen afgemeerd. In de zee daarachter zag hij een Engelse koopvaardijbrik voor anker liggen achter de ondiepte vlak bij Rackhams Rif, een eind buitengaats. Ongetwijfeld was het schip de afgelopen nacht gearriveerd en was de kapitein zo verstandig geweest om het daglicht af te wachten alvorens de haven van Port Royal binnen te varen. Nog terwijl hij toekeek werden de topzeilen van de koopvaarder in het toenemende ochtendlicht losgeknoopt, en vertrokken er twee barkassen vanaf de kust bij Fort Charles om het koopvaardijship mee naar binnen te helpen slepen.

Gouverneur Almont, die lokaal bekendstond als 'James de Tien-de' vanwege zijn hardnekkige gewoonte om een tiende deel van de buit van alle kapersexpedities in zijn eigen schatkist te laten vloeien, wendde zich van het raam af en hobbelde op zijn pijnlijke been naar de andere kant van de kamer om zijn toilet te maken. Het koopvaardijship was onmiddellijk vergeten, want deze morgen had Sir James de onaangename plicht om een ophanging bij te wonen.

De vorige week hadden soldaten een Franse schurk genaamd LeClerc gevangengenomen, die was veroordeeld voor een piratenoverval op de nederzetting Ocho Rios, aan de noordkust van het eiland.

Door de getuigenis van een paar dorpsbewoners die de aanval hadden overleefd, werd LeClerc veroordeeld tot ophanging aan de publieke galg in High Street. Gouverneur Almont had geen bijzondere interesse voor de Fransman, noch voor zijn lot, maar uit hoofde van zijn officiële functie was hij verplicht om bij de executie aanwezig te zijn. Dat betekende een vervelende, formele ochtend.

Richards, de dienstknecht van de gouverneur, kwam de kamer binnen. 'Goedemorgen, Uwe Excellentie. Hier is uw ochtendwijn.' Hij overhandigde de gouverneur het glas, die het onmiddellijk in één teug achteroversloeg. Richards stalde de toiletpullen uit: een kom vers rozenwater, een kom fijngestampte bosbessen en een kommetje tandpoeder, met het tandendoekje ernaast. Gouverneur Almont begon zijn ritueel, begeleid door het gesis van de geparfumeerde blaasbalg waarmee Richards elke morgen de kamer luchtte.

'Warme dag voor een ophanging,' merkte Richards op, en Sir James gromde bevestigend. Hij wreef zijn dunnende haar in met het bosbessenpapje. Gouverneur Almont was eenenvijftig jaar oud, en was sinds tien jaar kalende. Hij was geen bijzonder ijdele man – en bovendien droeg hij doorgaans een hoed – dus zijn kaalheid was minder afschrikwekkend dan die had kunnen zijn. Desalniettemin gebruikte hij middeltjes om zijn haaruitval tegen te gaan. Sinds enige jaren waren bosbessen favoriet; een traditionele remedie, aanbevolen door Plinius. Hij gebruikte ook een smeersel van olijfolie, as en gemalen regenwormen om te voorkomen dat hij grijs werd. Maar dit mengsel stonk zo erg dat hij het minder vaak gebruikte dan hij eigenlijk zou moeten.

Gouverneur Almont spoelde zijn haar uit met het rozenwater, droogde het af met een handdoek, en bestudeerde zijn gelaatstrekken in de spiegel.

Een van de voorrechten van zijn positie als hoogste ambtenaar van de kolonie Jamaica was dat hij de beste spiegel van het eiland bezat. Hij was bijna een voet in het vierkant en van uitmuntende kwaliteit, zonder krassen of oneffenheden. Hij was het jaar daarvoor uit Londen aangekomen, geadresseerd aan een koopman in de stad, en Almont had hem onder een of ander voorwendsel geconfisqueerd. Hij achtte dat soort dingen niet beneden zijn waardigheid, en was zelfs van mening dat dit eigenmachtige gedrag zijn respect in de gemeenschap juist deed toenemen. De vorige gouverneur, Sir William Lytton, had hem er in Londen al voor gewaarschuwd: 'Jamaica is geen regio die gebukt gaat onder een overvloed aan moraliteit.' Sir James had later nog vaak aan die woorden te-

ruggedacht. Het was zwak maar uiterst treffend uitgedrukt. Sir James zelf ontbeerde de gave van het woord; hij was uitermate bot en had overduidelijk een choleric temperament, een eigenschap die hij aan zijn jicht toeschreef.

Nu hij zichzelf in de spiegel stond aan te staren, merkte hij op dat hij bij Enders, de barbier, langs moest om zijn baard te laten knippen. Sir James was geen knappe man en hij droeg een volle baard als compensatie voor zijn wezelachtige trekken.

Hij gromde tegen zijn spiegelbeeld en richtte zijn aandacht op zijn tanden, stak een bevochtigde vinger in het smeersel van verpulverde konijnenkop, granaatappelschil en perzikbloesem, en wreef energiek met zijn vinger over zijn tanden terwijl hij onder-tussen een beetje voor zich uit neuriede.

Bij het raam stond Richards naar het binnenkomende schip te kijken. 'Naar verluidt is het de *Godspeed*, Sir.'

'O ja?' Sir James spoelde zijn mond met wat rozenwater, spuugde het uit, en droogde zijn tanden met het tandendoekje. Het was een eersteklas tandendoekje uit Holland, van rode zij afgezet met kant. Hij had vier zulke doeken, een andere kleine exquisiteit van zijn positie binnen de kolonie. Maar een daarvan was al niet meer bruikbaar doordat een onnozel dienstmeisje het volgens plaatselijk gebruik had gewassen door er met stenen op te slaan en zo de te-re stof had vernield. Goed personeel was hier moeilijk te krijgen. Daar had Sir William hem ook voor gewaarschuwd.

Richards vormde daarop een uitzondering. Richards was een dienstknecht om te koesteren, een Schot, maar een schone Schot, trouw en redelijk betrouwbaar. Je kon ook op hem rekenen om verslag te doen van alle roddels en wat er verder in de stad gaande was, wat de gouverneur anders misschien nooit ter ore zou komen.

'De *Godspeed*, zei je?'

'*Aye*, Sir,' zei Richards terwijl hij Sir James' garderobe voor die dag klaarlegde op het bed.

'Is mijn nieuwe secretaris aan boord?' Volgens de berichten van de vorige maand zou de *Godspeed* zijn nieuwe secretaris meebrengen, een zekere Robert Hacklett. Sir James had nooit eerder van deze man gehoord en keek ernaar uit om hem te ontmoeten. Hij

moest het al acht maanden zonder secretaris stellen, sinds Lewis aan dysenterie was gestorven.

Sir James deed zijn make-up op. Eerst bedekte hij zijn gezicht en nek met een laag ceruse – loodwit met azijn – om een modieuze bleke gelaatskleur te verkrijgen. Vervolgens smeerde hij wangen en lippen in met fucus, een rode kleurstof van zeewier en oker.

‘Wenst u de ophanging uit te stellen?’ vroeg Richards, terwijl hij de gouverneur zijn medicinale olie bracht.

‘Nee, beter van niet,’ antwoordde Almont, en slikte huiverend een lepel olie door. Dit was olie van een roodharige hond, bereid door een Milanees in Londen en een algemeen bekend middel tegen jicht. Sir James nam het trouw elke ochtend in.

Daarna kleeedde hij zich voor de dag. Richards had de beste formele kledingstukken van de gouverneur in de juiste volgorde klaargelegd. Eerst trok Sir James een fijn witzijden tuniek aan, vervolgens een lichtblauwe pofbroek. Daarna zijn groenfluwelen wambuis, zwaar gewatteerd en akelig warm, maar noodzakelijk voor een dag vol officiële plichten. Zijn beste gevederde hoed compleetde het geheel.

Dit had allemaal welhaast een uur in beslag genomen. Door de open ramen kon Sir James de vroege ochtendddrukte en kreten horen uit de ontwakende stad onder hem.

Hij deed een stap achteruit om Richards de gelegenheid te geven zijn kleding te inspecteren. Richards herschikte zijn kraag in de nek en knikte tevreden. ‘Commandant Scott wacht op u met uw rijtuig, Uwe Excellentie,’ zei Richards.

‘Uitstekend,’ zei Sir James, en langzaam, terwijl hij bij elke stap de pijnscheut in zijn linkerteen voelde, en hij al begon te zweten in zijn gewatteerde wambuis en de cosmetica langs zijn gezicht en oren naar beneden liepen, daalde de gouverneur van Jamaica de trappen van zijn woning af naar zijn rijtuig.

Hoofdstuk 2

Voor een man met jicht is zelfs een kort ritje over de kasseien een marteling. Dit was voor Sir James op zich al reden genoeg om zijn verplichting om bij elke ophanging aanwezig te zijn te verafschuwen. Een andere reden waarom hij een hekel aan deze uitstapjes had, was dat hij zich daarvoor in het hart van zijn domein diende te begeven, dat hij veel liever vanuit zijn verheven positie achter zijn raam aanschouwde.

Port Royal was in 1665 een explosief groeiende stad. In de tien jaar nadat de expeditie van Cromwell het eiland Jamaica op de Spanjaarden had veroverd, was Port Royal van een ellendige, verlaten, van ziektes wemelende, zanderige landtong uitgegroeid tot een ellendige, overvolle, van moordenaars vergeven stad met achtduizend inwoners.

Port Royal was ontegenzeggelijk een rijke stad – volgens sommigen de rijkste stad ter wereld – maar dat maakte het er nog niet prettig. Slechts enkele straten waren geplaveid met kinderkopjes, die als scheepsballast uit Engeland waren aangevoerd. De meeste straten waren nauwe moddersporen, stinkend naar vuilnis en paardenmest, vol zoemende vliegen en muggen. De dicht opeengepakte huizen waren van hout of van steen, achteloos opgetrokken en bandeloos van bestemming: een eindeloze aaneenschakeling van

kroegen, slijters, gokholen en hoerenkasten. Deze etablissementen bedienden de duizend zeelieden en andere bezoekers die altijd wel aan wal aan het passagieren waren. Er waren ook een paar echte winkels en een kerk aan de noordkant van de stad, die zoals Sir William Lytton het zo mooi had uitgedrukt ‘weinig aanloop kende’.

Vanzelfsprekend waren Sir James en zijn gevolg elke zondag bij de dienst aanwezig, samen met de weinige godvruchtige leden die de gemeenschap telde. Maar vaak werd de preek onderbroken doordat er een of andere dronken zeeman binnen kwam vallen, die de ceremonie verstoorde met godslasterlijke kreten en vervloeking en bij één gelegenheid zelfs met pistoolschoten. Sir James had er na dat incident voor gezorgd dat de man voor twee weken achter de tralies werd gezet, maar hij moest voorzichtig zijn met het uitspreken van straf. De autoriteit van de gouverneur van Jamaica was – weer in de woorden van Sir William – ‘zo dun als een stukje perkament en net zo kwetsbaar’.

Sir James had nadat de koning hem had aangesteld een avond met Sir William doorgebracht. Sir William had de nieuwe gouverneur uitgelegd hoe het er in de kolonie aan toeging. Sir James had geluisterd en gedacht dat hij het begreep, maar het leven in de Nieuwe Wereld viel niet echt te begrijpen, totdat het aan den lijve ondervonden werd.

Nu hij in zijn rijtuig door de stinkende straten van Port Royal reed en van achter zijn raampje de buigende burgers toeknikte, verbaasde Sir James zich erover hoeveel hij als volkomen natuurlijk en normaal had leren accepteren. Hij accepteerde de hitte en de vliegen en de misselijkmakende geuren; hij accepteerde de dieverij en de corrupte handel; hij accepteerde de beschonken onbeschofte manieren van de kapers. Hij had honderden kleine aanpassingen ondergaan; zo kon hij nu door het schorre geschreeuw en de pistoolschoten heen slapen die elke nacht onafgebroken doorgingen.

Maar er waren nog genoeg kwellingen over die hem het leven zuur maakten, en een van de ergste zat tegenover hem in het rijtuig. Commandant Scott, garnizoenshoofd van Fort Charles en zelfbenoemd beschermer van de hoofse wellevendheid, veegde een

onzichtbaar stofje van zijn uniform en zei: 'Ik hoop dat Uwe Excellentie een voortreffelijke avond genoten heeft, en zich op dit moment in de juiste stemming bevindt voor de plechtigheden die deze morgen zullen plaatsvinden.'

'Ik heb vrij goed geslapen,' zei Sir James bruusk. Voor de zoveelste keer dacht hij bij zichzelf hoeveel gevaarlijker het leven in Jamaica was met een onnozele fat als garnizoenscommandant in plaats van een serieuze militair.

'Ik meen begrepen te hebben,' zei commandant Scott, die een geparfumeerde kanten zakdoek tegen zijn neus hield en lichtjes inhaleerde, 'dat de gevangene LeClerc in volledige bereidheid verkeert en dat alles in gereedheid is gebracht voor de executie.'

'Heel goed,' zei Sir James en hij keek commandant Scott fronsend aan.

'Het is mij ook ter ore gekomen dat het koopvaardijship de *Godspeed* momenteel de haven binnenloopt, en dat de heer Hacklett, uw nieuwe secretaris, zich onder de passagiers bevindt.'

'Laat ons bidden dat hij niet net zo'n dwaas is als de vorige,' zei Sir James.

'Inderdaad. Absoluut,' zei commandant Scott, en hij deed er verder gelukkig het zwijgen toe. Het rijtuig reed het plein van de hoofdstraat op, waar zich een grote menigte had verzameld om de ophanging te zien. Toen Sir James en commandant Scott uitstapten, klonk er hier en daar gejuich op.

Sir James knikte kort, de commandant maakte een diepe buiging.

'Ik constateer een uitmuntende opkomst,' zei de commandant. 'De aanwezigheid van zoveel kinderen en jongelui vind ik altijd weer hartverwarmend. Dit zal een goede les voor hen zijn, denkt u ook niet?'

'Hmm,' antwoordde Sir James. Hij baande zich door de menigte een weg naar voren en bleef in de schaduw van de galg staan. De galg stond daar permanent opgesteld, zo vaak was hij nodig: een eenvoudige, verstevigde dwarsbalk met een stevige strop die zeven voet boven de grond hing.

'Waar is de gevangene?' vroeg Sir James geïrriteerd.

De gevangene was nergens te bekennen. De gouverneur stond met zichtbaar ongeduld te wachten, terwijl hij zich achter zijn rug beurtelings in beide handen kneep. Toen hoorden ze het lage tromgeroffel dat de komst van de kar aankondigde. Het volgende moment klonk er geschreeuw en gelach op uit het publiek, dat uiteenweek zodra de kar in zicht kwam.

De gevangene LeClerc stond rechtop met zijn handen op zijn rug gebonden. Hij droeg een tuniek van grijs laken, besmeurd met vuilnis waar het jouwende publiek hem mee bekogelde. Toch hield hij zijn hoofd opgeheven.

Commandant Scott leunde naar voren. ‘Hij maakt een goede indruk, Uwe Excellentie.’

Sir James gromde.

‘Ik kan echt bewondering opbrengen voor iemand die weet te sterven met *finesse*.’

Sir James deed er het zwijgen toe. De kar werd naar de galg gereden en zo gedraaid dat de gevangene het publiek aankeek. De beul, Henry Edmonds, liep naar de gouverneur en maakte een diepe buiging. ‘Laat me u een goedemorgen wensen, Uwe Excellentie, en u ook, commandant Scott. Ik heb de eer u de gevangene te presenteren, de Fransman LeClerc, onlangs door de rechtbank veroordeeld tot...’

‘Schiet nou maar op, Henry,’ zei Sir James.

‘Maar natuurlijk, Uwe Excellentie.’ Met een gekwetste blik in zijn ogen maakte de beul een nieuwe buiging en liep terug naar de kar. Hij klom erop, liep tot bij de gevangene en legde de strop om zijn nek. Daarna liep hij naar de voorkant van de kar, sprong eraf en ging naast het muildier staan. Er volgde een moment van stilte, dat zich nogal lang uitstrekte.

Uiteindelijk draaide de beul zich met een ruk om en blafte: ‘Teddy, lumme! schiet eens op!’

Onmiddellijk begon een jonge knaap – de zoon van de beul – een snelle roffel op de trom te slaan. De beul draaide zich weer terug naar het publiek. Hij hief zijn zweep hoog in de lucht en gaf het muildier één enkele klap; de kar ratelde ervandoor en de gevangene hing spartelend in de lucht.

Sir James bleef naar LeClercs doodsstrijd staan kijken. Hij hoorde hoe de man piepend en raspemd naar adem snakte en zag zijn gezicht blauw worden. De Fransman begon wild om zich heen te schoppen; hij zwaaide heen en weer op nog geen twee voet boven de modderige grond. Zijn ogen leken uit zijn hoofd te puilen. Zijn tong kwam naar buiten. Zijn lichaam begon te sidderen, kronkelde stuiptrekkend aan het eind van het touw.

‘In orde,’ zei Sir James uiteindelijk, en hij knikte naar de menigte. Onmiddellijk stormden er twee stevige kerels naar voren, vrienden van de veroordeelde. Ze grepen hem bij zijn trappelende voeten en begonnen eraan te rukken, in een poging zijn nek met genadige snelheid te breken. Maar ze pakten het niet al te handig aan en de piraat was sterk, en hij sleurde hen door de modder met zijn krachtige trappen. De doodsstrijd ging nog een paar tellen door, tot het lichaam plotseling stil hing.

De mannen stapten bij hem vandaan. Langs LeClercs broeks-
pijpen druppelde urine in de modder. Het lichaam draaide zachtjes aan het touw heen en weer.

‘Voorwaar, een formidabel uitgevoerde executie,’ zei commandant Scott met een brede grijns. Hij wierp de beul een gouden muntstuk toe.

Sir James was alweer in het rijtuig geklommen en bedacht zich dat hij buitengewoon hongerig was. Om zijn eetlust verder aan te wakkeren en tevens de bedorven dampen van de stad uit te bannen, stond hij zichzelf een snuifje toe.

Commandant Scott opperde het idee om in de haven te gaan kijken of de nieuwe secretaris al aan land was gekomen. Het rijtuig stopte in de haven, zo dicht mogelijk bij de kade; de koetsier wist dat de gouverneur er de voorkeur aan gaf niet meer te lopen dan strikt noodzakelijk was. De koetsier deed de deur open en Sir James stapte naar buiten, huiverend in de kwalijk riekende ochtendlucht.

Voor hem stond een jongeman van begin dertig die, net als hijzelf, zwaar transpireerde in een dik wambuis. De jongeman maakte een buiging en zei: ‘Uwe Excellentie.’

‘Met wie heb ik het genoeg?’ vroeg Almont, met een lichte

buiging. Hij kon geen diepe buigingen meer maken vanwege de pijn in zijn been en bovendien had hij een hekel aan dit soort uiterlijk vertoon en formaliteiten.

‘Charles Morton, Sir, kapitein van het koopvaardijship de *God-speed*, afkomstig uit Bristol.’ Hij overhandigde zijn papieren.

Almont keurde ze geen blik waardig. ‘Wat voor lading heeft u aan boord?’

‘Popeline uit het zuidwesten des lands, Uwe Excellentie, en glaswerk uit Stourbridge, en ijzerwaren. Uwe Excellentie heeft de vrachtbrief in uw hand.’

‘Heeft u ook passagiers?’ Hij vouwde de ladingsbrief open en realiseerde zich dat hij zijn bril vergeten was; de lijst was een zwart waas. Hij bestudeerde de ladingsbrief met vluchtig ongeduld en vouwde hem weer dicht.

‘Ik heb de heer Robert Hacklett aan boord, Uwe Excellenties nieuwe secretaris, met zijn vrouw,’ antwoordde Morton. ‘Voorts breng ik acht vrijgeboren burgers als kooplieden mee naar de kolonie en zevenendertig criminele vrouwen die door Lord Ambritton van Londen hierheen zijn gestuurd om als echtgenotes voor de kolonisten te dienen.’

‘Zeer vriendelijk van Lord Ambritton,’ zei Almont droogjes. Van tijd tot tijd zorgden gezagsdragers uit de grotere steden van Engeland ervoor dat veroordeelde vrouwen naar Jamaica werden gestuurd; dat was een eenvoudige truc om de kosten om ze thuis gevangen te zetten uit te sparen. Sir James koesterde geen enkele illusie over het soort vrouwen waaruit deze laatste groep zou bestaan. ‘En waar is mijnheer Hacklett?’

‘Aan boord, zijn spullen aan het pakken, samen met mevrouw Hacklett, Uwe Excellentie.’ Kapitein Morton verplaatste zijn gewicht van zijn ene naar zijn andere voet. ‘Mevrouw Hacklett had een hoogst onaangename overtocht, Uwe Excellentie.’

‘Daar twijfel ik niet aan,’ antwoordde Almont. Hij was geïrriteerd dat zijn nieuwe secretaris niet op de kade stond om hem te ontmoeten. ‘Weet u of mijnheer Hacklett ook berichten voor mij bij zich heeft?’

‘Ik meen van wel, Sir,’ antwoordde Morton.

‘Weest u zo vriendelijk hem te verzoeken zich zodra het hem schikt bij mij in de gouverneurswoning te vervoegeen.’

‘Dat zal ik doen, Uwe Excellentie.’

‘U kunt wachten op de hofmeester en op mijnheer Gower, de inklaringsinspecteur, die uw vrachtbrief zal controleren en zal toezien op het uitladen van uw schip. Heeft u veel doden te melden?’

‘Slechts twee, Uwe Excellentie, allebei gewoon matroos. Een is overboord geslagen en de ander is overleden aan waterzucht. Als het anders was geweest, zou ik de haven niet zijn binnengelopen.’

Almont aarzelde. ‘Hoe bedoelt u, de haven niet zijn binnengelopen?’

‘Ik bedoel, als iemand aan de pest zou zijn overleden, Uwe Excellentie.’

Almont fronste in de ochtendhitte. ‘De pest?’

‘Uwe Excellentie weet dat de pest onlangs is uitgebroken in Londen en enkele afgelegen steden van het land?’

‘Ik weet hoegenaamd van niets,’ antwoordde Almont. ‘Heerst de pest in Londen?’

‘Inderdaad, Sir, sinds enkele maanden grijpt die om zich heen, wat tot grote verwarring en verlies van levens heeft geleid. Ze zeggen dat hij uit Amsterdam is overgebracht.’

Almont zuchtte. Dat verklaarde waarom er de afgelopen weken geen schepen uit Engeland waren aangekomen, en geen berichten van het hof. Hij herinnerde zich de Londense pestuitbraak van tien jaar geleden, en hoopte dat zijn zuster en zijn nicht de tegenwoordigheid van geest hadden gehad om naar hun buitenhuis te vluchten. Maar hij was niet buitenmatig verontrust. Gouverneur Almont accepteerde rampspoed met gelatenheid. Hij leefde zelf dagelijks in de schaduw van dysenterie en bibberkoorts, waaraan elke week enkele burgers van Port Royal overleden.

‘U moet me hier later meer over vertellen,’ zei hij. ‘Ik hoop u vanavond aan het diner terug te mogen zien.’

‘Met alle genoegen,’ antwoordde Morton met een nieuwe buiging. ‘Het zal me een eer zijn, Uwe Excellentie.’

‘Bewaar uw mening totdat u ziet wat er in deze arme kolonie op tafel komt,’ zei Almont. ‘Nog één ding, kapitein,’ vervolgde hij. ‘Ik

heb een tekort aan dienstmeisjes voor mijn huishouding. De laatste paar zwarten zijn vanwege hun zwakke gezondheid overleden. Ik zou u uiterst dankbaar zijn als u ervoor zou kunnen zorgen dat de veroordeelde vrouwen zo snel mogelijk naar mijn woning worden gestuurd. Dan zal ik verder bepalen waar ze terechtkomen.'

'Uwe Excellentie.'

Almont gaf hem een kort, laatste knikje en klom moeizaam weer in zijn rijtuig. Met een zucht van verlichting liet hij zich in de bank zakken en reed terug naar zijn huis. 'Een uiterst onwelriekende dag,' merkte commandant Scott op, en inderdaad, nog lang daarna bleven de afgrijselijke geuren van de stad in gouverneur Almonts neus hangen, om pas te verdwijnen toen hij nog een snuifje nam.